

Natural Resources-Related Conflict Management: A Human Rights Perspective*

**-Saneh Chamarik-
National Human Rights Commission, Thailand**

Let me first of all heartily congratulate Khon Kaen University in taking up the issue of natural resources management in this distinguished forum. In view of the natural crisis and catastrophe all around us, this is a most propitious time for our collective resolve, North and South/East and West, to enlighten ourselves.

ให้ฉันแสดงความยินดีมหาวิทยาลัยขอนแก่นในถือปัญหาของการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในการอภิปรายที่ถูกแยกอันนี้ในขั้นแรกอย่างเบิกบาน. ในแง่วิกฤติการณ์ธรรมชาติและ ความหายนะครั้งใหญ่รอบเรานี้คือเวลาที่โชคดีที่สุดเพื่อเหนือและใต้/ตัดสินที่รวบรวมของเราจะวันออกและตะวันตกเพื่อชี้แนวทางเราตนเอง.

And hopefully, that would also help stimulate the process of social learning further down to the grassroots people and communities as part and parcel of our invaluable resource base. That is certainly one main function and commitment for all institutions of higher learning.

ยิ่งกว่านั้นเต็มไปด้วยความหวังนั้นน่าจะช่วยก็การกระตุ้นการประมวลผลของการศึกษาหาความรู้ทางสังคมไปdownนอกจากนี้ที่ผู้คนประชาชนทั่วไปและชุมชนในฐานะส่วนและพัสดุย่อยของฐานทรัพยากรที่หาค่ามิได้ของเรา. นั่นคือหน้าที่ที่สำคัญอันและมอบหมายเพื่อองค์กรทั้งหมดของการศึกษาหาความรู้ที่สูงกว่าอย่างแน่นอน.

For reasons to be later touched upon, it has particular relevance to Southeast Asia, and Thailand for that matter, which is the focus of our attention here. By its own nature, it is bound to have a great bearing on the matter of life and livelihood, that is to say, basic human rights.

เพื่อเหตุผลแต่ที่หลังที่มันมีความเกี่ยวข้องที่เจาะจงเอเชียอาคเนย์และประเทศไทยเพื่อเรื่องนั้นก็คือจุดรวมแสงของความสนใจของเราที่นี่. เพราะว่าอุปนิสัยของตัวมันเองการมีที่เรื่องของชีวิตและการครองชีพความอดทนที่รับรองตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่กำลังถูกผูกมัดกล่าวคือสิทธิมนุษยชนเบื้องต้น

* Keynote address to The IDR-KKU International Conference on “Natural Resources-Related Conflict Management in Southeast Asia”, Kosa Hotel, Khon Kaen, Thailand, 6-8 September 2005.

That is why the whole issue comes well within the purview of our National Human Rights Commission here in Thailand in carrying out its task of human rights promotion and protection.

นั่นคือทำไมที่ปัญหาทั้งหมดมาที่นี้ดีภายในขอบเขตของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของเราในประเทศไทยในทำให้งานที่นั่นของการเลื่อนขั้นสิทธิมนุษยชนและการคุ้มกันเสรี

Incidentally, there is one interesting point to be observed in passing here, that is, the very name of our organizing host: Institute for Dispute Resolution. Curiously enough, in Thai it reads Sathaban Santi Suksa, or literally Institute for Peace Studies.

ซึ่งเกิดตามมามีจุดที่น่าสนใจอย่างหนึ่งที่ถูกส่งไปในส่งไปนี่กล่าวคือชื่อเหมือนที่เจ้าภาพจัดตั้งของเรา: สถาบันสำหรับมติข้อพิพาท. แปลกพอเพียงในไทยมันอ่านตามตัวอักษร Sathaban Santi Suksa หรือ สถาบันเพื่อการศึกษาสันติภาพ.

Both of course amount more or less to the same social objective, and could be said to be complementary to one another. While the former, “dispute resolution”, deals with day-to-day affairs, the latter, “peace studies”, is basically concerned with bringing about a process towards long-term solution of sustainability and peaceful coexistence in society with dignity, freedom, and justice.

ทั้งคู่แน่นอนมีปริมาณวัตถุประสงค์ทางสังคมที่เหมือนกันมากหรือน้อยและน่าจะพูดกันว่าว่ากันและกันเกี่ยวกับการเสริม. ในขณะที่เดียวกันคนก่อน “dispute resolution” ข้อตกลงมีงานประจำวันอันหลัง “peace studies” โดยพื้นฐานเกี่ยวข้องการทำให้เกิดเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นการประมวลผลไปคำตอบของระยะยาวของ sustainability และการดำรงอยู่ร่วมกันที่มีระเบียบในสังคมกับความมีเกียรติอิสรภาพและความเป็นธรรม

In this sense, what is being termed “conflict management” is both structural and institutional, involving people at all levels of society, indeed a truly democratic process that is so lacking in Southeast Asia. And that is the crux of the whole problem that urgently needs to be looked into.

ในความรู้อันนี้ที่กำลังถูกติดชื่ออะไรว่า “conflict management” คือผู้คนโครงสร้างเกี่ยวกับระบบเรียกร้องที่ระดับของสังคมทั้งหมดอย่างแท้จริงการประมวลผลที่ลัทธิประชาธิปไตยอย่างเป็นทางการที่กำลังขาดอย่างนั้นในเอเชียอาคเนย์. ยิ่งกว่านั้นนั่นคือที่สำคัญของปัญหาทั้งหมดที่จำเป็นที่จะถูกแสดงที่มันสายตาย่างมาก.

Getting to know Southeast Asia กลายเป็นรู้จักเอเชียอาคเนย์

To begin with, it is the question of how Southeast Asia is to be looked at and objectively understood. So a brief description may be in order here. The region has generally been known for its geo-political and military position as the strategic sea route from the Middle East to the Pacific coast.

ก่อนอื่นมันคือคำถามของเอเชียอาคเนย์จำเป็นต้องถูกแสดงสายตาที่มันและถูกเข้าใจเป็นรูปธรรมอย่างไร. ดังนั้นคำอธิบายย่อๆน่าจะอยู่ในรายการที่นี่. ภูมิภาคที่ถูกรู้จักที่ชายฝั่งแปซิฟิกจากตะวันออกไปกลางในฐานะเส้นทางทะเลที่เป็นยุทธศาสตร์สำหรับตำแหน่งทางการเมืองที่ดินและกองทหารนั้นเป็นปกติ.

That is only part of the whole story, however. Of more import still, and inherent in its strategic status, Southeast Asia constitutes one major part of the world's biologically diverse tropical forests. With less than 7 % of the Earth's land surface, these habitats accommodate more than half the species in the entire world biological resources and diversity.

นั่นคือส่วนหนึ่งของเรื่องทั้งหมดเท่านั้น, อย่างไรก็ตาม. นำเข้ากว่าหลายที่สงบและเป็นลักษณะเฉพาะในสถานภาพที่เป็นยุทธศาสตร์นั้นเอเชียอาคเนย์กำลังประกอบส่วนใหญ่ 1 อันของป่าเขตร้อนหลากหลายทางชีววิทยา world's. โดยของผิวประเทศ Earth's 7 เปอร์เซนต์น้อยกว่าถิ่นที่อยู่เหล่านี้กำลังรับมาครึ่งมากกว่า สปีชีส์ในทรัพยากรทางชีววิทยาโลกทั้งหมดและความหลากหลาย.

Of some estimated 3 to 10 million species that exist globally, about 70% are in the tropical forest areas.¹ As we all know, these plant species serve as the vital sources of food, medicine, shelters, and clothing: in short, all the necessities of our daily life dubbed “four-fold livelihood” in a Thai jargon.

หลายๆที่กำลังถูกประเมินสปีชีส์จาก 3 ถึง 10,000,000 ที่มีอยู่เกี่ยวกับทั่วโลกประมาณ 70 เปอร์เซนต์มีในป่าเขตร้อน areas. 1, ทั้งหมดเรารู้สปีชีส์โรงงานเหล่านี้ดีลูกในฐานะแหล่งมีชีวิตชีวาของอาหารยาที่กำลังและเสื้อผ้า: แต่สิ่งของที่จำเป็นทั้งหมดของชีวิตทุกวันของเราคือปี “four-fold ในศัพท์เฉพาะกลุ่มไทย livelihood”.

For all the vast quantity of the tropics' genetic resources, fortunately or unfortunately, the state of human knowledge is still extremely limited. Of some 125,000 known plant species in the tropical forests, researchers have taken a cursory look at barely one in 10, and a close look at only one in 100.

ด้วยจำนวนปริมาณของทรัพยากรพันธุกรรมtropics' ที่กว้างใหญ่ทั้งหมดกำลังเดชะบุญหรือช่างน่าเสียใจรัฐ
ของความรู้นุษย์ยังถูกจำกัดอย่างมาก. สปีชีส์โรงงานที่ถูกรู้จักประมาณ125000สปีชีส์ที่ป่าเขตร้อนนักวิจัยจด
เฟ่งที่รื้อถอนถ้าน้อยมากสิ่งใน10และเฟ่งการจบเวลา1เพียงที่100.

It means that, in spite of centuries-old deforestation and depletion of species and bio-diversity, there still remains a great potential for the creative future of mankind.² Indeed, it is a matter of human own choice.

มันหมายความว่าทั้ง ๆที่มีการตัดไม้centuries-oldและการพร่องของสปีชีส์และความหลากหลายไบโอดีตรง
นั้นอย่างแท้จริงยังดำรงอยู่เช่นเดิมศักยภาพที่ยิ่งใหญ่เพื่ออนาคตที่แห่งการสร้างสรรค์ของmankind.2มันการ
คือเรื่องของคนตัวเลือกตนเอง.

This is exactly the question of management and the conflicts involved we are concerned with here at this forum. It is then not just a matter of "dispute resolution" per se, but fundamentally part of the political process towards more intelligent future.

นี่คือคำถามของจัดการแน่นอนและเราความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเกี่ยวข้อที่นี้ที่การอภิปรายอันนี้. มัน
คือในเวลานั้นไม่พอดีเรื่องของ "มติข้อพิพาท" ตัวเองเล็กร้างที่เกี่ยวกับมูลฐานของการประมวลผลทาง
การเมืองไปอนาคตที่เกี่ยวกับสติปัญญากว่า.

But before coming to that point, let us take a closer look at the delicate and sensitive nature, as well as cultural dimension, of bio-diversity itself. In the first place, the tropical forests and bio-diversity are not just patches or pieces of genetic resources that could be taken out at will.

ก่อนมาจุดนั้นอย่างไรก็ตามการวัดที่ทางวัฒนธรรมความหลากหลายไป bio เองเช่นเดียวกับให้ เราได้รับกว่าใกล้ธรรมชาติที่ละเอียดอ่อนและอ่อนไหว. อันดับแรกป่าเขตร้อนและความหลากหลายไป bio เพียงแค่ไม่คือรอยปะหรือทรัพยากรพันธุกรรมชั้นที่ควรถูกเอาออกตามความตั้งใจ.

Within each region, they constitute one continuous space and inter-related whole. That is the reason why it is to be understood and acted upon as *one unifying resource base* transcending the international boundaries and internal divisions among localities and communities.

ภายในภูมิภาคแต่ละพวกเขากำลังประกอบช่องว่างที่อย่างต่อเนื่อง 1 อันและเอกภาพที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกัน และกัน. นั่นคือเหตุผลที่มันจำเป็นต้องถูกเข้าใจและทำแทนในฐานะฐานทรัพยากรรวมเป็นหนึ่ง 1 อันที่กำลัง เกลินไปขอบเขตระหว่างประเทศและท้องถิ่นแผนกภายในและชุมชนเวลา.

Its integrity and sustainability must needs be a prerequisite, and conservation be upheld as a matter of principle in dealing with bio-diversity. Secondly, associated with this holistic worldview is also the inter-relatedness between various parts of the tropics: from the mountaintops down through lowlands to maritime areas.

ความซื่อสัตย์นั้นและ sustainability ต้องทำเป็นความจำเป็นเงื่อนไขจำเป็นและสนับสนุนการสงวนรักษาในฐานะ เรื่องของหลักการที่การจัดการเกี่ยวกับความหลากหลายไป bio. ลำดับต่อไป inter-relatedness ระหว่าง ะไหล่ของบริเวณที่อยู่ระหว่างเส้น tropic of Cancer และ Tropic of Capricorn ที่หลากหลายเกี่ยวของ worldview การมองภาพรวมทั้งหมดอันนี้: จากยอดภูเขาที่ down ที่ต่ำไปบริเวณทางทะเล.

All so delicately exist in ecological equilibrium. Fragmentation of tropical forest space, for whatever reasons, poses a threat to their natural habitats and rapid destruction. And once they get lost, they are gone forever and further endangering to all the rest.

อย่างทะนุถนอมเช่นนั้นโดยรวมมีอยู่ในดุลยภาพที่นิเวศวิทยา. การหลุดเป็นส่วนของอวกาศป่าเขตร้อนก็ยังมีเหตุผลใดๆการวางท่าไปถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติของพวกเขาและความเสียหายที่รวดเร็วการคุกคาม. ยิ่งกว่านั้นครั้งหนึ่งพวกเขาเคยหลงทางพวกเขาเกี่ยวกับไปทำให้เกิดที่ส่วนที่เหลือทั้งหมดอันตรายตลอดกาลนอกจากนี้.

For all the great variety of human mismanagement, it is estimated that 20-50% of the world's species have by now become extinct, and for the most part they occur within the tropical forests.³

สำหรับที่หลายชนิดทั้งหมดของการจัดการที่ผิดพลาดมนุษย์20-50%ของสปีชีส์world'sทำผ่านเกิดขึ้นตอนนี้สูญพันธุ์ถูกประเมินและส่วนใหญ่พวกเขาเกิดภายในforests.3เขตร้อน

And finally, along with the forests and bio-diversity, there also co-exist humans and society. That, again, poses the question of relationships between man and nature, and for that matter, management and utilization of natural resources.

ยิ่งกว่านั้นในที่สุดป่าและความหลากหลายไป bio คนนอกจากนี้อยู่ร่วมกันที่นั่นและสังคม. นั่นอีกครั้งก่อให้เกิดคำถามของความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและธรรมชาติและเรื่องนั้นจัดการและการใช้ของทรัพยากรธรรมชาติ.

In a way, one is not quite sure if the term “management” is actually appropriate in this context. It sounds as if nature is entirely under human control or even worse, domination and manipulation. That, unfortunately, seems to be the case with modern scientific thinking and practicing of the scientific West.

ในแนวทางคนไม่แน่ใจคำศัพท์เฉพาะ “management” ที่จริงเหมาะสมในความตื้นตันและความในตอนต่อไปอันนี้ที่เดียว. การครอบงำและมันได้ยีนธรรมชาติได้อย่างสมบูรณ์มนุษย์หรือการไม่ดียิ่งขึ้นและการจัดกระทำ. นั่นช่างน่าเสียใจดูเหมือนคือกระเป่าที่ศึกษาวิทยาศาสตร์สมัยใหม่และดำเนินการtheที่ตะวันตกวิทยาศาสตร์

At any rate, it is otherwise in traditional Southeast Asia. In spite of century-old modernization and so-called development, it still remains tradition-bound for the most part of its rural sector, that is, as far as relationships with nature is concerned.

ทั้งนี้ทั้งนั้นมันกำลังแตกต่างกันในเอเชียอาคเนย์ที่แบบดั้งเดิม. ทั้งๆที่มีการพัฒนาการสร้างภาษายุคใหม่ century-old and so-called มันกำลังยังดำรงอยู่เช่นเดิม tradition-bound ส่วนใหญ่ภาคที่เป็นแบบบ้านนอกนั้นกล่าวคือ トラบเท่าที่ความสัมพันธ์มีธรรมชาติเกี่ยวข้อง.

All this consideration brings us further to the question as to how indigenous people and communities fare and sustain their lives in such highly delicate and yet sustainable natural surroundings for centuries, generations after generations.

การพิจารณาทั้งหมดอันนี้พามาที่กว่าไกลเราคำถามเกี่ยวกับอย่างไรเฉพาะถิ่นผู้คนและคำโดยสาร ชุมชนและได้รับบาดเจ็บชีวิตของพวกเขาในปราณีอย่างมากเช่นนั้นและยังบริเวณรอบๆที่คำจุนได้ธรรมชาติ เพื่อศตวรรษการสร้างหลังจากการสร้าง.

The first thing, as one sees it, is a real need for a hard rethinking about what is termed “tradition”. For one thing, it is certainly not just about religious rites, beliefs, superstition, or what not. In essence, it represents a unique learning culture with spiritual value and awareness, and yet not without scientific connotation and intuition.

ของแรกคือความจำเป็นที่เป็นจริงเพื่อคิดใหม่ที่ยากเกี่ยวกับถูกติดชื่ออะไรว่า “tradition” เพราะว่าคนเห็นมัน. สำหรับของ 1 อันมันคือพิธีทางศาสนาส่วนใหญ่ความเชื่อการเชื่อถือโชคกลางหรืออะไรไม่อย่างแน่นอนไม่. ใน แก่นสารมันแสดงการเลี้ยงเชื้อจุลินทรีย์การศึกษาหาความรู้ที่มีเอกลักษณ์โดยมูลค่าที่ทางด้านจิตใจและความ ตระหนักและยังไม่ความหมายแฝงวิทยาศาสตร์และการรู้เอง.

And this, despite backwardness and underdevelopment, as is often assumed especially among national modernizing elite within Southeast Asia themselves. As well respected Indian scholars instructively put it thus:

ยิ่งกว่านั้นนี้หลังและด้อยพัฒนาที่ถูกสมมติเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างผู้ทรงเกียรติทันสมัยระดับชาติภายในเอเชียอาคเนย์พวกเขาตนเองบ่อยๆ. เมื่อผู้คงแก่เรียนอินเดียที่ถูกเคารพที่แข็งแกร่งเหมือนเช่นนี้ใสมันเป็นการศึกษา:

For the cultures of Asia, the forest has always been a teacher, and the message of the forest has been the message of interconnectedness and diversity, renewability and sustainability, integrity and pluralism. And that,

สำหรับวัฒนธรรมของเอเชียป่าคืออาจารย์เสมอและข้อความของป่าคือข้อความของinter connectednessและความหลากหลายrenewabilityและsustainabilityความซื่อสัตย์และพหุนิยม. ยิ่งกว่านั้นนั้น

The cultural lessons that Asian societies draw from the forest apply at two levels: the relationship between society and Nature on the one hand, and between people within society on the other. Societies modeled on the forest are based on the lessons of diversity and democratic pluralism⁴

บทเรียนที่ทางวัฒนธรรมที่สังคมเอเชียดิงป่าประยุกต์ใช้1ที่ระดับ2อัน: ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมและธรรมชาติอีกทางหนึ่งและผู้คนภายในสังคมที่อื่น. สังคมที่ถูกเลียนแบบบนป่าอยู่บนพื้นฐานบนบทเรียนของความหลากหลายและพหุนิยมที่ลัทธิประชาธิปไตย

Here then is the key phrase “diversity and pluralism” with a view to renewability and sustainability. This is what popularly called traditional wisdom and knowledge.

นี่มีสำนวนกุญแจ “diversityและpluralism”ในเวลานั้นตั้งใจเพื่อrenewabilityและsustainability. นี่คืออะไรที่โดยทั่วไปเรียกสติปัญญาที่แบบดั้งเดิมและความรู้.

Indeed, if there were to be any sense of positive “resources management” at all, it would rather incline towards human self-management with a deep sense of spiritual and intellectual attachment to Nature and its integrity. “Scientific” or not, the end result is certainly creativity and sustainability, as we keep crying for nowadays.

อย่างแท้จริงถ้าที่นั่นจะไม่ใช่ความรู้สึกของ “resources ในทางบวกmanagement” อะไรอันเลยมันกำลัง น่าจะทำให้โน้มเอียงที่กิจการส่วนตัวมนุษย์โดยความรู้สึกของการเห็นที่ทางด้านจิตใจและเกี่ยวกับความรู้ไป ธรรมชาติและความซื่อสัตย์นั้นที่ลึก. “Scientific” หรือไม่ผลการจบคือความคิดสร้างสรรค์และsustainability อย่างแน่นอนเพราะว่าเราทำต่อไปการร้องไห้ยากได้สมัยปัจจุบันนี้.

Question of Integrity and sustainability คำถามของความซื่อสัตย์และsustainability

By contrast, the Western values and practice are being tied up with and determined by the historically Scientific Revolution and subsequent Industrial Revolution.

โดยต่างกันค่าตะวันตกและการปฏิบัติแนวร่วมมันและถูกกำหนดเพราะว่าปฏิรูปวิทยาศาสตร์ที่อย่าง ในประวัติศาสตร์และการปฏิวัติอุตสาหกรรมหลังจากนั้น.

All of which gives rise to the creed of economic liberalism and free market imperialism with the strength of capital and modern scientific technology.

ทั้งหมดที่ก่อให้เกิดลัทธิทางศาสนาของลัทธิเสรีนิยมเศรษฐกิจและจักรวรรดินิยมตลาดเสรีมีพลังไปเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์สำคัญและสมัยใหม่.

In actuality, it is all for the ultimate purpose of domination. More often than not, it extends itself to the extent of absolutism, or even totalitarianism in the current age of Neo-Liberalism.

ในกฤตภาพทั้งหมดมันสำหรับจุดมุ่งหมายของการครอบงำที่สูงที่สุด. ตามปกติมันขยายตนเองขอบเขตของลัทธิสมบูรณาญาสิทธิราชหรือคติอำนาจเบ็ดเสร็จที่เท่ากันในแง่ของลัทธิเสรีนิยมใหม่Neoที่ปัจจุบัน.

As a result, materialism and industrialism have gone to the extremes, such that human and nature mean nothing other than commodities: i.e. as labour and raw materials for the sole purpose of profit maximization.⁵

เมื่อผลวัตถุนิยมและคติอุตสาหกรรมไปความสุดขีดทั้งสองข้างอย่างนั้นที่คนและธรรมชาติกำลังหมายความว่าก็จะไรก็ตามนอกจากผลิตภัณฑ์: ในฐานะแรงงานและกล่าวคือวัตถุดิบเพื่อจุดมุ่งหมายของการทำให้เพิ่มมากที่สุดทำไรมีเพียงหนึ่ง.

All this serves as cultural and ideological background to the current Western-styled management of natural resources. Hence colonization of highly rich and productive tropical forests, all in the name of private property rights and so-called forest “scientific management”, by way of selective logging for example.

นี่ทั้งหมดคือลูกที่จัดการWestern-styledที่ปัจจุบันของทรัพยากรธรรมชาติในฐานะภูมิหลังทางวัฒนธรรมและทฤษฎีอุดมคติ. ดังนั้นการตั้งอาณานิคมของป่ามั่งคั่งอย่างมากและเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เขตร้อนทั้งหมดในชื่อที่ว่าทรัพย์สินส่วนบุคคลแก้ไขผ่านเดินทางโดยเรือหรือเครื่องบินที่เลือกยกตัวอย่างเช่นป่าand so-called “scientific management”.จัดการวิทยาศาสตร์

But that only amounts to fragmenting the tropical resources base, and thus jeopardizing its ecological equilibrium, as earlier mentioned. This is the main and primary cause of deforestation as we all are witnessing today.

อย่างไรก็ตามจำนวนรวมไปการทำให้แตกละเอียดทรัพยากรเขตร้อนเท่านั้นอยู่บนพื้นฐานและดังนั้นตกอยู่ในอันตรายดูลยภาพที่นิเวศวิทยานั่นอย่างถูกกล่าวถึงเร็วกว่า. นี่คือนสาเหตุที่สำคัญและสำคัญของการตัดไม้เพราะว่าทั้งหมดเรากำลังเป็นพยานวันนี้.

All the reforestation attempts and projects only are bound to fail to reverse those destructive trends. But, then, logging business is only part of the whole story. Industrial-styled plantations also play their part in accelerating deforestation and loss of bio-diversity.

ความพยายามการปลูกเป็นป่าใหม่ทั้งหมดและโครงการเท่านั้นมีหน้าที่ล้มเหลวการสวนทางแนวโน้มนิยมเอียงที่ซึ่งเป็นการทำลายเหล่านั้น. อย่างไรก็ตามธุรกิจเดินทางโดยเรือหรือเครื่องบินในเวลานั้นคือส่วนหนึ่งของเรื่องทั้งหมดเท่านั้น. ฟาร์มเพาะปลูกIndustrial-styledมีกับบทบาทของพวกเขาในการตัดไม้เร่งและสูญเสียของความหลากหลายไป bio.

As we all know, most plantation schemes are dominated by large-scale monocultures of exotic industrial species like eucalyptus, thus encroaching upon the basic principle of natural diversity and integrity.⁶

เพราะว่าทั้งหมดเรารู้แผนการฟาร์มเพาะปลูกส่วนใหญ่ถูกวัฒนธรรมของสปีชีส์มาจากนอทางอุตสาหกรรมอย่างยูคาลิปตัสเดี่ยวที่ขนาดใหญ่มีอิทธิพลเหนือและตั้งนั้นบุกรุกเพราะว่าลัทธิเบื้องต้นที่ว่าความหลากหลายธรรมชาติและความสำเร็จ.

There is also another side of the story, that is, concerning indigenous people and communities' predicaments under the circumstances.

มีอีกฝ่ายอีกของเรื่องกล่าวคือเกี่ยวกับผู้คนที่เฉพาะถิ่นและสภาพลำบากcommunities'ข้างใต้สถานการณ์.

It is succinctly illustrated by one distinguished economic historian, Karl Polanyi, in his classic *The Great Transformation* as to rural dislocation and disruption of cultural institutions inherent in an organic society and community. The term “organic society” significantly conveys a strong sense of self-identities of indigenous people and communities.

มันถูกนักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจที่ถูกแยก1คนคาร์ลPolanyiอธิบายอย่างรวบรัดในของชั้นเยี่ยมของเขาการแปรรูปยิ่งใหญเกี่ยวกับการชนที่เป็นแบบบ้านนอกและการแตกแยกขององค์กรที่ทางวัฒนธรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะในสังคมที่เป็นอินทรีย์และชุมชน. คำศัพท์เฉพาะ “organic society”บอกต่อความรู้สึกของเอกลักษณ์ตัวเองของผู้คนที่เฉพาะถิ่นและชุมชนที่แรงอย่างมีนัยสำคัญ

It explains why the idea and practice of “collective rights” have now been emerging, after being subject to domination and exploitation ever since the heydays of colonialism and modernization. That social and cultural disintegration inevitably means a great human loss.

มันอธิบายความคิดและการปฏิบัติของ “collective rights” ทำไมทำให้กระจ่างตอนนี้ภายหลังการครอบงำและการกินแรงตั้งแต่ heydays ของลัทธิจักรวรรดินิยมและการสร้างภาษายุคใหม่จำเป็น. การสลายตัวที่ทางสังคมและทางวัฒนธรรมครั้งนั้นกำลังสูญหายหมายความว่าสูญเสียมนุษยยิ่งใหญ.

The point is that the survival of tropical forests and therefore bio-diversity integrity depend in the last analysis on the survival of human societies themselves. These adverse and negative effects clearly explain how the scientific management of natural resources has been working.

จุดการคือนั้นการอยู่รอดของป่าเขตร้อนและดังนั้นพึ่งพาความซื่อสัตย์ความหลากหลายไป bio ในวิเคราะห์ที่สุดท้ายเกี่ยวกับการอยู่รอดของสังคมมนุษย์พวกเขาตนเอง. ผลที่ต่อต้านและเชิงลบเหล่านี้อธิบายจัดการวิทยาศาสตร์ของทรัพยากรธรรมชาติเล็กน้อยอย่างไรอย่างชัดเจน

In effect, it is life-destroying, in contradistinction to life-enhancing that is characteristic of traditional way of co-existence with the Nature.⁷

ในผลมันคือ life-destroying ในการเปรียบเทียบกับ life-enhancing ที่อย่างพิเศษแนวทางของการคงอยู่ร่วมกันมี Nature.⁷ ที่แบบดั้งเดิม

Hopefully, all the above is not too long-winded. It is one necessary way of demonstrating what it means to Southeast Asia concerning conflict management of natural resources. It has historical and ideological connotation to the problems involved.

ถ้าเป็นไปได้ละก็ข้างบนทั้งหมดไม่ด้วย. มันคือแนวทางที่กำลังแสดงให้เห็นมันกำลังหมายความว่าที่เอเชียอาคเนย์เกี่ยวกับจัดการความขัดแย้งของทรัพยากรธรรมชาติอะไรที่จำเป็น1แนวทาง. มันมีความหมายแฝงทางประวัติศาสตร์และทฤษฎีอุดมคติที่ปัญหาที่เกี่ยวข้อง.

In this very sense, it is far beyond a mere matter of management technicality for day-to-day dispute resolution. As earlier pointed out, it is basically the issue of power structure and relationships.

ในความรู้สึกเหมือนอันนี้มันอยู่เลยเรื่องเพียงของรายการลักษณะจำเพาะจัดการเพื่อมติข้อพิพาทประจำวันไกล. อย่างถูกบงชี้เร็วกว่ามันโดยพื้นฐานคือปัญหาของโครงสร้างแห่งอำนาจและความสัมพันธ์.

As a prerequisite, therefore, it is to be concerned with basic political and institutional reform with a view to democratic pluralism and political process, that is, in line with reality of Southeast Asian societies, where the tropical resources base together with a great potential for self-reliance and self-development are at stake.

เพราะว่าเงื่อนไขจำเป็นตั้งนั้นมันจำเป็นต้องเกี่ยวข้องของการปฏิรูปที่เบื้องต้นทางการเมืองและเกี่ยวกับระบบตั้งใจเพื่อพหุนิยมที่ลัทธิประชาธิปไตยและการประมวลผลทางการเมืองกล่าวคือเส้นกับความจริงของสังคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทรัพยากรเขตร้อนอยู่บนพื้นฐานกับศักยภาพที่ยิ่งใหญ่เพื่อการช่วยตัวเองและการพัฒนาตนเองคือพนั้น.

That would then provide a positive and creative framework for natural resources-related conflict management. The point is to make it open, transparent, participatory, and hence truly legitimate.

นั่นน่าจะให้กรอบที่ในทางบวกและแห่งการสร้างสรรค์แก่จัดการความขัดแย้งnatural resources-related ในเวลานั้น. คือโปร่งแสงและจุดจำเป็นต้องทำมันกำลังเปิดโอกาสและการเข้าร่วมและที่ชอบด้วยกฎหมายดังนั้น อย่างเป็นจริง.

¹ E.O. Wilson, “The Current State of Biological Diversity”, and Ariel E. Lugo, “Estimating Reductions in the Diversity of Tropical Forest Species”, in E.O. Wilson, ed., *Biodiversity*, Washington D.C, Washington Academy Press, 1988 pp. 8 and 60.

² Norman Myers, “Tropical Forests and Life on Earth”, in Suzanne Head and Robert Heinzman, *Lessons of the Rainforest*, San Francisco, Sierra Books Club, 1990, pp. 16-17.

³ Sumontha Prombun, “Bio-Diversity”, in *Bio-Diversity in Thailand*, (in Thai), Bangkok, Learn on Line 2002, pp. 9-11.

Somsakdi Sukwonges, “ Conservation of Bio-Diversity “, in Wiwat Katithamnit, ed., *Bio-Diversity and Sustainable Development*, (in Thai), B.E. 2536, pp. 63-64.

The specific point concerning the tropical forests’ inter-relatedness and unifying entity was already raised in the speaker’s keynote presentation at the III MMSEA (Montane Mainland Southeast Asia) Conference, Lijiang, Yunnan, 25-28 August 2002.

⁴ J. Bankyopadhyay and Vandana Shiva, “ Asia’s Forests, Asia’s Cultures “, in Suzanne Head and Robert Heinzman, ed., op. cit. pp. 66-67.

⁵ Karl Polanyi, *The Great Transformation: the political and economic origins of our time*, Boston, Beacon Press, 1957, pp.33-42.

⁶ J. Bankyopadhyay and Vadana Shiva, op. cit. pp. 68-70.

⁷ Karl Polanyi, op. cit. p. 159.

J. Bankyopadhyay and Vadana Shiva, op. cit. pp. 73-74.